

[Niels Andersen.]

hvis oppositionspartierne fik deres ønsker opfyldt, hvorved omkostningsniveauet ville stige.

Lad mig sige til det ærede medlem hr. Lorentzen, at retsforbundet er absolut ikke imod, at man ved at virke med privat kapital kan få en vis gevinst, naturligvis ikke; selvfølgelig skal der være et incitament til at virke med den kapital, man nu engang har, det er vi helt på linje med. Men det, vi ønsker at inddrage, er de samfundsskabte værdier; det er renten af de samfundsskabte værdier, vi skal have ind i samfundets kasse til bestridelse af de fælles opgaver, samfundet har. Selvfølgelig skal de penge, mennesker tilegner sig ved arbejde, være de pågældendes ejendom, og her er vi ved det begreb, vi havde til debat ved første behandling, her kommer vi over på ejendomsretsbegrebet, hvor jeg hævder, at man har fuldt så megen ret til de penge, man tjener ved arbejde, som til de penge, man tjener i kraft af de prisstigninger, der finder sted på ejendomme som følge af samfundets vækst. Vi står her ved det centrale problem, problemet om ejendomsretten, og jeg rettede ved første behandling det spørgsmål til det ærede medlem hr. Thestrup, om det ærede medlem ikke ville erkende, at ejendomsretten til det, man tjener ved arbejde, er fuldt så gyldig som ejendomsretten til det, man tjener i kraft af de prisstigninger, der finder sted som følge af samfundets vækst.

Det ærede medlem hr. Lorentzen siger, at kun en tredjedel af den skat, der bliver pålagt, falder på udlejningsejendomme. Det er sandsynligvis rigtigt, men når vi nu lægger den også på andre ejendomme, erhvervsejendomme o. s. v., betyder det netop, at man gennem den pristalsreduktion, der sker ved skattenedsættelser, får færre omkostninger på disse erhvervsvirksomheder. Det er en klar omlægning, der finder sted, fra skat til skyld, som i fremtiden vil betyde en omkostningshæmmende politik.

Det ærede medlem hr. Thestrup gav udtryk for enighed i den opfattelse, at 30 pct. var det rigtige tal, men fandt det helt urimeligt, at man skulle anvende en del af det til skattenedsættelse. Der må jeg henviser til de udtalelser, jeg lige har fremsat,

at det her netop drejer sig om en omkostningshæmmende foranstaltning.

Jeg har ikke i går udtalt mig om, at bankerne ønskede en monopolstilling, men det, jeg sagde, grundede sig for så vidt på en udtalelse, som det ærede medlem hr. Thestrup selv fremførte i går, der kunne lyde, som om bankerne ønskede eneret på denne finansiering. Her vil jeg til enhver tid hævde, at vi har skabt lovhjemmel for, at de instanser, der ønsker at oprette finansieringsinstitutter, får mulighed for det i fremtiden, således at vilkårene bliver ens for bankernes og sparekassernes og også for de sociale boligsekskabers vedkommende. Når der finder denne nedsættelse sted fra 75 pct. til 65 pct., er det selvfølgelig for at imødekomme muligheden for, at de sociale sekskaber kan skabe et sådant finansieringsinstitut. Jeg kan ikke se, at der er noget galt heri. Den 10 pct.s forskel må man da sige er det mest sikre i dette spil; risikoen kommer først, når man kommer højere op.

Jeg må tilslutte mig de tanker, som det ærede medlem hr. Thestrup i øvrigt gjorde sig til talsmand for. Jeg håber virkelig, at både banker og sparekasser og sociale boligsekskaber kan finde en løsning på de problemer, der foreligger med hensyn til oprettelse af finansieringsinstitutter, således at der virkelig bliver mulighed for, at hele den kapital, der er til rådighed herfor her i landet, uanset hvilket finansieringsinstitut der skal virke, bliver stillet til rådighed for fremtidigt boligbyggeri. Kernepunktet i det problem, vi her behandler, er ganske simpelt, om der nu kommer så megen fart i byggeriet, at der virkelig bliver skabt en supplering af den boligmasse, der som helhed er for hånden.

Alfred Jensen: Jeg efterlyste i går en udrødning af de nærmere omstændigheder vedrørende husstandsindkomsten. Jeg bad om at få klarlagt, om det betød en forringelse sammenlignet med sygekasseindtægten, som vi jo på mange områder regner med, eller det betød en forbedring. Ministeren har omhyggeligt undladt at svare. Jeg ved ikke, om han opretholder denne tavshed fremefter. Gør han det, må jeg tage det som udtryk for, at der ikke så ubetinget er en fordel for de mindrebemidlede ved at gå over til husstandsindkomst, men at det må-